

Nieuws van de Salesiaanse Familie

Salesiaanse Familiedag 26 mei 2018

In een ontspannen houding zit ze op een met stof beklede trap en kijkt ons aan. Ietjes foto staat op een houten projectietafeltje. Een flakkerend kaarsje verspreidt haar licht over de foto en een mooie rode gerbera, die samen met groene takjes in een vaasje staat, maakt het geheel compleet.

Ietje is vandaag in ons midden. 'Ons' dat zijn Salesiaanse familieleden, waaronder de Oblaten en hun gast Georg Dinauer OSFS.

Deze is vanuit het Generaal Bestuur de contactpersoon met de Oblaten in Nederland. Mat, de man van Ietje, en hun zoon Thijs zijn er ook bij. Ietjes columns zijn gebundeld en uitgegeven in een prachtig vormgegeven boek met harde kaft dat als titel heeft meegekregen: 'SALESIAANSE GEDACHTEN', lente, zomer, herfst en winter. Mat zal het eerste exemplaar van het boek in ontvangst nemen.

Na het nuttigen van een kopje koffie of thee, met voor de liefhebbers een plak zelfgebakken tulband, dit alles verzorgt door Kring Beek en Donk twee, heet Kees iedereen welkom. Traditiegetrouw opent hij met een verhaal, dat vandaag als titel heeft: 'Wat is het belangrijkste in het leven?' Hier volgt de beknopte weergave van het verhaal.

"Ja, wat is het belangrijkste? Deze vraag stelden mensen aan de wijze. De wijze nam een glazen pot en deed daar twaalf grote stenen in. Hij vroeg aan de mensen of de pot vol was. Alle mensen zeiden ja. Vervolgens strooide de wijze met twee handen kiezelsteentjes over de grote stenen in de pot en stelde dezelfde vraag. De mensen zeiden weer dat de pot vol was, totdat ze het gingen begrijpen. Tot slot goot de wijze water in de pot. De mensen zagen dat er altijd wat bij kon. De grote waarheid is: doe eerst de grote stenen in de pot anders krijg je ze er niet meer in. Stel jezelf steeds de vraag wat de grootste stenen in je leven zijn, die moet je het eerst in de pot leggen. Zijn dat bijvoorbeeld gezondheid, familie, godsdienst of levensbeschouwing?"

Die hierover nadacht én schreef, vervolgt Kees, was Ietje. Hierna geeft hij het woord aan Wil Vos die, uit het boek van Ietje, de column 'Kijken naar het verleden' voorleest.

In de zomer van 2003 kreeg Ietje de uitnodiging om toe te treden tot de redactie van 'Salesiaans Contact'. Hoe mooi is het dat haar boek nu, bijna een jaar na haar overlijden, wordt uitgegeven ter gelegenheid van het honderdste nummer van dit blad.

Wim Holterman ofs maakt deel uit van de redactie van het Salesiaans Contact. Het ligt dan ook voor de hand dat Wim vooraf, ter introductie van het boek, een woordje spreekt. Van de woorden van Wim heb ik een korte samenvatting gemaakt.

“Ietjes columns in het Salesiaans Contact werden altijd goed ontvangen. Dat blijkt uit de vele en goede reacties die er telkens weer kwamen. Vóór haar veel te vroege dood was er al eens sprake van dat het interessant zou zijn om haar schrijven beschikbaar te stellen voor een ruimere verspreiding. Zelf moet ze erg ingenomen geweest zijn met dit idee, want ze is er meteen mee aan de slag gegaan. Ze heeft - zoals ze zelf in haar voorwoord zegt – de teksten hier en daar iets aangepast om ze geschikt te maken voor bundeling. Meer nog; ze had de hele bundel persklaar op haar computer staan. Het is een volwaardig boek geworden van maar liefst 226 bladzijden in kleurendruk met foto’s die ze zelf heeft gemaakt. Een prestatie van formaat. Helaas heeft ze zelf het uiteindelijke resultaat niet mogen zien. In het voorwoord schrijft ze, dat ze zou gaan schrijven over ‘het herkennen en beleven van de Salesiaanse spiritualiteit in het gewone dagelijkse leven’. Heel herkenbaar noemt ze dat telkens weer een worsteling. Het lukt haar op een geweldige manier haar lezers mee te nemen in die worsteling. Haar schrijven is telkens heel dichtbij. Ze kijkt als het ware bij haar schrijven door de lens van haar fototoestel. Ze zoomt in op haar beleving, ze stelt scherp en zet wat ze ziet en beleeft om , in goed en zorgvuldig gekozen woorden. Je hoort er hoe ze in gesprek is met Frans van Sales, hoe ze worstelt met zijn ideeën, maar ook hoe het haar lukt om zijn aloude woorden af te stoffen en een nieuwe hedendaagse glans te geven. Ze doet dat op haar eigen minutieuze manier, met een scherp oog voor details, maar – om een haar dierbaar woord van Frans van Sales te gebruiken – altijd ‘met de naald van haar kompas gericht op God’. Ik ben ervan overtuigd, dat ieder die dit boek ter hand neemt en leest, in elk parelend verhaal zichzelf ziet als een spiegel. Ik wil alle lezers en lezeressen van dit boek dan ook van harte toewensen: dat door het lezen ervan Frans van Sales opnieuw tot leven komt. Dat we ten diepste aanvoelen dat geloven niet te vatten is in dode dogma’s, maar dat het een weg is door het leven, een houvast, een worsteling, een leven lang leerling en volgeling zijn”.

Na een woord van dank aan allen die de uitgave van het boek mogelijk hebben gemaakt, worden twee exemplaren uitgereikt aan Mat. Een voor hemzelf en een voor de moeder van Ietje die om gezondheidsredenen niet aanwezig kon zijn.

Mat, die graag ook iets wilde zeggen, vertelde onder meer het volgende:

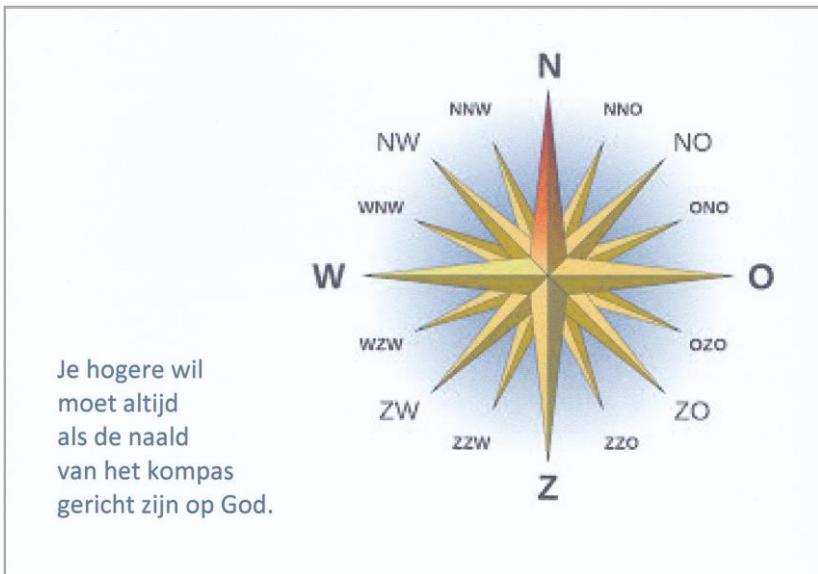
"Ietje genoot ervan dat haar columns zo goed ontvangen werden. Van sommige lezers/lezeressen hoorde ze dat die éérst haar column lazen en pas daarna de rest van het net uitgegeven Salesiaans Contact. Ze maakte dan ook veel werk van haar columns. Elk woord is door haar bewust gekozen. Niets staat er toevallig. Ze wist dat er stemmen opgingen om haar columns in boekvorm uit te brengen. Ze vond het idee uitstekend maar om daar zelf het initiatief voor te nemen, dat was ook zowat. Dat paste niet bij haar karakter en dus bleef het lange tijd bij een idee. Het was dan ook enorm fijn om vorig jaar te horen dat de Oblaten hadden besloten het boek uit te brengen. Het boek is van kaft tot kaft door Ietje geschreven. De twee foto's, herfst en winter, die op de kaft staan zijn door Ietje zelf gemaakt. Herfst was haar favoriete seizoen".

Na het woord van Mat kon iedereen, uiteraard tegen betaling, zijn bestelde exemplaar in ontvangst nemen. De naam, geschreven op

een post-it in de vorm van een hartje, én gesigneerd door Mat, maakt het heel persoonlijk.

Na de lunch kunnen de liefhebbers even naar buiten om hun benen te strekken en een frisse neus te halen. Hoewel, het is een warme, zonnige dag, en dan valt een 'frisse neus' halen nog niet zo mee. Wel is het goed vertoeven in de, prachtig aangelegde, grote tuin die hoort bij het gebouw Salesianum.

'Je hogere wil moet altijd als de naald van het kompas gericht zijn op God'. Deze tekst staat, mét kompas, op de voorkant van het dubbelgevouwen kaartje dat uitgereikt wordt nadat de deelnemers in groepen zijn verdeeld.

Op de binnenkant staat een tekst van Franciscus van Sales uit de Philothea. Zo kunnen we onder meer lezen:

"God laat onze grote wereld voortbestaan in een voortdurende wisselwerking: iedere dag wordt een nacht, de lente wordt zomer, de zomer wordt herfst, de herfst wordt winter en de winter wordt weer lente. Maar er is geen dag die volmaakt op een andere dag lijkt. De ene dag is de hemel bewolkt, de andere dag regent het, weer een andere

dag is droog en zonnig, soms steekt de wind op, kortom: de verscheidenheid van de dagen op aarde maakt de wereld mooi. De mens is een wereld in het klein. Nooit is hij in dezelfde staat. Soms tillen de golven je op in hoge verwachting, soms storten zij je neer in diepe vrees, soms sleuren zij je mee naar de oevers van de vertroosting, soms werpen zij je aan land op de kust van het leed. Het is van zoveel belang dat je te midden van de wisselvalligheid van het aardse leven een voortdurende en onwankelbare gelijkmoedigheid des harten weet te bewaren. Al gaat de hele wereld rondom je op zijn kop staan, dan moet jij nog een punt van onveranderlijke rust blijven, de rust van waaruit je uitziet naar God, verlangt naar God, streeft naar God. Het schip van je leven neemt deze koers of een andere, het wordt voortgejaagd door de wind, maar de naald van zijn kompas wijst standvastig naar de leid - ster van de pool".

De praktische voorbeelden in de tekst zijn in onze groep zonder meer herkenbaar. Ook hoe moeilijk het is om gelijkmoedig te blijven bij alle wisselvalligheden die zich in het leven voordoen. Praktische voorbeelden, van zowel dichtbij als veraf, zijn makkelijk voorhanden. Lastiger wordt het wanneer het gaat om op God gericht te blijven. Dan stellen we ons de vraag die al eeuwen wordt gesteld: 'hoe ziet God er eruit?'

Wim Holterman, die voorganger is in de viering waarmee we de dag afsluiten, heeft voor zijn 'overweging' een passende tekst gekozen. De tekst gaat over de zoektocht naar God en waar Hij zichtbaar wordt. Zo was er, volgens een oud verhaal, een stoel die ergens in het oosten stond. Wie in de stoel ging zitten, zou God zien. Door de eeuwen heen gingen duizenden geleerde heren en dames op die stoel zitten; voor kortere of langere tijd, tot op de dag van vandaag. Er werden dikke boeken geschreven over wat ze zagen, of over wat ze dáchten gezien te hebben. Want eigenlijk hadden ze geen van allen God echt gezien.

Op een dag ging een eenvoudige man op de lege stoel zitten. "God", fluisterde hij, "de mensenogen kunnen het niet verdragen regelrecht naar de zon te kijken. Ze raken dan verblind. Hoe zouden ze dan, Almachtige, regelrecht naar U kunnen kijken? Heb medelijden, Heer. Temper uw kracht, wend uw heerlijkheid naar mij toe, opdat ik iets van U mag zien".

Toen werd God een stuk brood, een beker koud water, een warme jas, een hut, en vóór de hut een vrouw, die een kind liet drinken. De man knielde neer en glimlachte gelukkig. "Dank U Heer", fluisterde hij, "U hebt uzelf kleingemaakt omwille van mij. U werd brood, water, een warme jas en mijn vrouw en zoon, opdat ik U zou kunnen zien. En ik héb U gezien. Ik buig mij neer en aanbid uw geliefde gedaante met de vele gezichten."

We kunnen alleen maar over God spreken in beelden, niet in formules. God is een verhaal van mensen. Alles wat we over Hem kunnen zeggen, gebeurt in mensentaal en in mensenbeelden. Het scheppingsverhaal zegt niet voor niets, dat wij zijn geschapen naar Gods beeld en gelijkenis.

Ietje was bij ons aanwezig op deze Salesiaanse familiedag. Ze was er door haar beeltenis op de foto, de aanwezigheid van haar man Mat en hun zoon Thijs, én door haar boek. Ze was er door de, passend bij haar, gekozen teksten, uitgesproken door Kees, Wil Vos, Wim en Mat.

Ze was ook aanwezig in de kleine groepjes waar de deelnemers stoeiden met de, 'op God gerichte naald van het kompas'. Haar boek is een parel, haar columns zijn stuk voor stuk kleine pareltjes die zorgvuldig uit woorden zijn samengesteld. De lezer kan hier zelf, tijdens het lezen, een eigen glans aan geven.

Haar boek is een waardevol bezit. Het kan ons helpen de spiritualiteit van Franciscus van Sales levend te houden zodat we deze, zoals het in oorsprong de bedoeling was, kunnen gebruiken in het leven van elke dag.

Agnes Reijnders

Vieringen in Salesianum

Elke 1^e en 3^e zondag van de maand om 10.30 uur. Na de viering drinken we samen koffie, Iedereen is van harte welkom! Op de 1^e zondag van de maand schrijven we voor Amnesty International.

*****

*****